

kisvárdai lapok

XXI. évfolyam 4. szám - 2019. június 25. kedd

Gál Tamás, Kiss Szilvia

Ingmar Bergman: Jelenetek egy házasságból, a Csallóközi Csavár Színház a Soproni Petőfi Színház, a Mikházi Csúrszínház, a Forrás Színház és a Malom Színház koprodukciója

„A darab és a színpadi események 20 év történéseit követik végig, mely hosszú idő alatt szemtanúi lehetünk az értelmi-ségi házaspár, Johan (Gál Tamás) és Marianne (Kiss Szilvia) illúziótengerben fürdő kirakatboldogságától induló, vívódásokon, felismeréseken, verbális és fizikai agresszióin átívelő, dominanciaharcokkal teleltúzdelt násztáncának. Az amúgy igen mély, fajsúlyos tartalmakkal rendelkező történet ironikus, már-már abszurd humorforrását adja, hogy a két felnőtt hivatásuk ellenére (pszichológus és válási perekkel, családjogokkal foglalkozó ügyvéd) az önámítás csapdájában rekednek, saját szavaiknak és testbeszédüknek ellentmondva nem veszik észre a szakadék szélére figyelmeztető intőjeleket. Az egyöntetű érzelmi analfabétizmussal küzdő szereplők kommunikációs gátakat építve témérdek nonszensz dialóguson, helyzetben keresztül, lényegében előrehaladó, mégis körkörös pályát leíró úton jutnak el odáig, hogy végül kötöttségek és korlátok nélkül, szeretőkként tudjanak őszintén beszélni egymással.”

Kovács Viktória

**Magyar
Színházak
kisvárdai
fesztiválja**
XXXI.

2019. június 21-29.

Szakmai Klub

Ezúttal három előadást is górcső alá vettek a Szakmai Klub hozzászólói: Szép Ernő: *Lila ákácát* a Szabadkai Népszínház, Tom Stoppard: *Rosencrantz és Guildenstern halott* című művét az Aradi Kamaraszínház, a Marin Držić *„Dundo Maroje”* című műve alapján készült *Pé'z, hova mész?* című darabot pedig a vajdasági Tanyaszínház mutatta be a fesztiválon.

Alapvetően izgalmasnak találták a hozzászólók a Sebestyén Aba rendezte *Lila ákácot*, bár több pontot is vitáltak az előadásban. Így például megosztotta a vélekedéseket, hogy vajon szerencsés volt-e a Szép Ernő-szövegbe más, nem feltétlenül az adott korban keletkezett költői vendégszövegeket, vagy vendégdalokat alkalmazni. Volt, akinek ez tetszett, volt, akinek nem. Dömötör Adrienne kritikus hangsúlyozta, a más korba való kikacsintások ellenére az előadás jól idézte meg a darab keletkezésének idejét. A rendező elmondta, szándékosan nemcsak az adott korra akartak utalni, így került bele a darab végébe az *Isten veled, Budapest, te édes* című

sláger is Ránki Györgynek az *Egy szerelem három éjszakája* című zenés darabjából. Pataki András soproni színházigazgató kifejtette, azért is volt izgalmas ez a produkció, mert nemcsak a szerelmi történet színtjén mutatott meg valamit, ami lehetett volna, de azonnal el is múlt.

Az aradiak Rosencrantz és *Guildenstern halott* című előadásának vitáját nagy részben ismét elurulta a helyszín (a színpad) alkalmatlanságának ecsetelése. A rendező, Tapasztó Ernő azonban azt is kiemelte, többféle megoldás is lehetett volna, akár vissza is léphet-

tek volna az előadástól, ám ők mégis azt választották, hogy belakják a helyszínt, sőt, még játszottak is a többiek által kifogásolt visszhanggal. Mindemellett többen a produkciót is érdekesnek tartották, dicsérték a klisékkel való szakítást, a figurákat, a játékötleleteket, illetve azt is, ahogyan megpróbálták bizonyos elemeket visszacsémélni a „gazdadarab” Hamletből.

A három versenyprodukció közül a legkedvezőbb fogadtatásra a vajdaságiak *Pé'z, hova mész?* című előadás talált a Szakmai Klubban. Bodolay Géza rendező szerint lenyűgöző volt a commedia dell'arte ilyen „pofátlanul anarchista” felfogása, ami arra emlékeztette őt, hogy valahogy így kell lázadni a „hivatalos” színházcsinálás, a realista színjátszás ellen. Többen kiemelték a színészek kivételes mozgáskultúráját, a rengeteg sziporkázó ötletet, az előadás frissességét, lendületességét. A hozzászólók egyöntetűen szerethetőnek, jó élménynek tartották a produkciót, amelynek külön kitértek a nyelvi szellemességére, a fergeteges szópoénokra, a humoros kortárs utalásokra.

Csárdást a gonoszra, avagy a becsület patinája

Tamási Áron művét, a Tündöklő Jeromost a fesztivál díszelőadásaként láthattuk. A Maros Művészegyüttes, a marosvásárhelyi Spectrum Színház és a kisvárdai Várszínház együttműködéséből születő előadásnál Török Viola bábáskodott – a táncosok, zenészek és színészek munkáját különös érzékenységgel rendezte koherens nyelvvé.

A műsorfüzetben a drámai játék műfaji megnevezés előzi meg az előadást, ám a táncdrámai játék, vagy a táncos drámajáték talán közelebb visz minket a színpadon láthatóhoz. Hiszen a Tamási művet tekinthetjük a csontváznak, amelyre szervez részként, a darab izomzataként kapcsolódik a megannyi néptáncos jelenet, elem, és az az alapvető tartás, ami a színészeket és táncosokat egyaránt jellemzi. Mindezeket pedig a népszokások köztöszöveve tartja egyben – a farsangolás, a különböző ráolvasások –, és ahol a népdalok, a szív pumpálásához hasonlóan hol szaporazzák az előadás pulzusát, hol engedik, hogy lassan hőmpolyogjon a vér ebben az elvitathatatlanul magyar elegyben.

Nem válik el élesen a táncosok és a színészek munkája és a produkcióban betöltött szerepük: a prózai szerepek mintegy felét táncosok játsszák. Ebben a formájában az előadás a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválján debütált. Táncosként a színpadi jelenlét legalább olyan alapvetésnek számít, mint a színészeknél, vagy talán még inkább. Színpadi rutinjuk arra éleződik ki, hogy minden rezdülésük megjelenjen testük csupasza, szavak nélküli vásznán. Így tehát érzelmeik kifejezésében egyáltalán nem maradnak el színész társaiktól. A színpadi beszéctechnika

másfajta képzettséget és előismeretet, gyakorlatot igényel, ami problémát jelenthet a táncosok számára. Ugyanakkor a Maros Művészegyüttes tagjai nem szerepeket alakítanak. Hitelesen tudnak megszólalni és tudják játszani az alapvető identitásukhoz hasonlatos karaktereket. A mély jellemábrázolás helyett az alapvető emberi értékek megjelenítése kap hangsúlyt, amely Tamási sajátjaként a székegy miliót állítja középpontba.

A falu rendjét és erkölcsét egy messziről jött idegen rázza fel, aki a néphez szólás álcája mögül az ördög eszközeivel viszi kísértésbe a falusiakat. A hirtelen jött, és bizonytalan eredetű pénz vakságot okoz. Az irigység és féltékenység erőszakot szül. Az agresszió burjánzó becstelen vakság pedig az abúzuson alapuló buja kéjvágy melegágya. Nagy István alakításában szépen szerkesztett kettősség látható: rezzenéstelen arccal, (ál)szent meggyőződéssel játszik egyik oldalra és mutatja meg Tündöklő Jeromos igazi arcát számunkra. Pátoszos, már-már egzisztenciabölcséleti okfejtéseinek ellenpontjaként jelenik meg hompes-

tere, Sáska Mihály korcsmáros. Pontosán időzíti és jól hangsúlyozza fricskáit, vicceit a fesztiválon életműdíjjal kitüntetett Györffy András – alakításának jóvoltából a nézőtérrel visszafojthatatlan kacajok szakadnak fel.

A falu élete összefonódik a kocsmában zajló eseményekkel, minden tettnek kihatása, következménye van a közösségre nézve. A Takács Tímea munkáját dicséret díszlet is ezt érzékelteti, hiszen az ivóhely képzeletbeli hátsó falát alálógó szalagok alkotják. Ezeket a nép hol kívül reked, hol pedig átjárhatóságot kapnak – jelezve, hogy minden esemény belőlük következik, értük és rajtuk keresztül megy végbe, hogy aztán ők maguk számba vessenek vele. A szalagok mögött könnyen világítható, az adott jelenethez hangolható fehér háttér látható.

A gonosz elkergetésével tisztulhat meg az a szívét körülölelő, védelmező fiemez, amely a rárokodott patina miatt elhomályosulhat. A közösség megtartó erejének révén azonban ez csak átmeneti állapot lehet.

Tölli Szofia

Székelyföld bejárása

A Tündöklő Jeromos című előadása kapcsán beszélgetünk Barabási Attila Csabával, a Maros Művészegyüttes igazgatójával. A társulat Magyarországon és külföldön is gyakran megfordul. Rövid történetükön kívül arról is mesél vezetőjük, milyen új területen próbálja ki magát az együttes.

Különleges alkalom ez számunkra, hiszen jártunk már korábban is Kisvárdán, ám a teljes társulattal most vagyunk itt először. A Maros Művészegyüttes hivatásos néptáncegyüttes, amely Erdélyben a legkorábbi, a legnagyobb múltra visszatekintő társulat. A hagyományos táncos programok mellett együttesünk újabban táncszínházi előadásokat is bemutat, ahol jelentős szerepet kap a próza – ez látható volt a mai napon is. Úgy érzem, szép lassan kezdünk megérni ezekre a táncszínházi produkciókra, és a prózát is nyugodtan felvállalhatjuk. Eleinte mesejátékokat mutattunk be (*Mátyás király áruhája, avagy Három mese Mátyásról, János Vitéz, Kicsi Sveják háborúja*), ahol már jelen volt a próza. Azonban a *Tündöklő Jeromos*ban vállaltak fel először ekkora prózai szerepet, színészi teendőket a táncosok. Nagy tervek vannak ezzel az előadással. Kihívás és megtiszteltetés is volt egyben, hogy itt Kisvárdán a fesztiválon mutathattuk be. Augusztusban a Gyulai Várszínházba megyünk, illetve meghívást kaptunk a budapesti Nemzeti Színházba is, tehát nem dőlhetünk hátra. Ebben az előadásban (is) nagyszerű művészekkel dolgozhattunk, akikre felnézünk, és akiktől igazán sokat lehet tanulni. Autentikus néptánc előadásaink mellett folytatni szeretnénk a táncszínházi produkciókat is.

A táncosok kapnak színészi képzést is tanulmányaik során, vagy

az együttesnél, vagy esetleg a próbafolyamat során sajátítják el a rendező segítségével a szükséges színészi apparátust?

Sajnos Erdélyben nincs teljesen kiforrott néptánc képzés a felsőoktatás területén. Viszont nálunk Marosvásárhelyen, a Színművészeti Egyetemen közel tíz éve működik a koreográfus szak, ahol számos táncosunk végzett. Általában ők itt találkoznak először a színház világával, illetve egyéb táncos műfajokkal. Ugyanakkor vannak olyan kollégák is, akik a próbafolyamat során, a rendező által ismerkednek a színházzal és prózával. Valamint mi is szoktunk továbbképzéseket szervezni, amelyek kifejezetten a színjátszásra irányulnak. Úgy érzem, a jövőben még nagyobb hangsúlyt kell majd erre fektetnünk, hogy folyamatosan fejlőssük magunkat.

Az előadásban hangsúlyos szerepet kaptak a népszokások, a ráolvasás. Ezekhez hogyan kapcsolódtok, mi a szerepük az előadásban és az életetekben?

Ez a mi világunk. Olyan környezetben élünk, ahol mai napig élnek ezek a szokások, a táncosaink pedig szoros kapcsolatban vannak a stílusvidékek, falvak ezen hagyományaival. Sokszor megyünk gyűjtést végezni, és sokszor veszünk részt a falubeli közösségi élet szokásaiban. Gondolhatunk itt a farsangra, ami az előadásban is megjelent. Eleven kapcsolatot ápolunk a falusi emberekkel – sok táncosunk vidéki, így számukra ez teljesen természetes közeg.

Milyen zenét hallhattunk az előadás alatt?

Egy része írott zene volt, amit Kelemen László, a Hagyományok Házának igazgatója készített. A másik része pedig népdalokból állt. Az előadás alatt végig

előzenés kíséret ment. Nem csak a dalok, de az effekteteket is mind a hangszerek szóltatták meg. Ez talán a nézők számára nem mindig látszott, hiszen az egész zenekart nem tudtuk bevinni a színpadra. A próba során egyébként nem volt egyszerű feladat beállítani, mennyire legyen hangos a zene ahhoz, hogy ne nyomja el a prózai szövegeket, de azt hiszem, megérte dolgozni vele. Zeneileg, mondhatni, egész Székelyföldet körbejártuk: voltak mezőszegi, kalotaszegi, nyárádmenti népdalok egyaránt. Ezáltal is próbáltuk Tamási Áron világát megteremtteni.

Más tematikus előadással is készültök mostanában vagy a közeljövőben?

Szintén táncszínházi előadás a Kányádi Sándor emlékére készült Valaki jár a fák hegyén című darabunk. Ebben egy színesszel dolgozunk együtt, valamint Kányádi hangja is hallható az előadás során. Négy tájegység táncai láthatóak ebben a produkcióban: gyimesi, kalotaszegi, mezőszegi, és nyárádmenti. Nagyon örülünk, hogy meghívta minket Sopronba, ahol március 15-én fogjuk játszani.

Tölfi Szofia

„Belefutottunk az oxigénhiányba.”

Adott egy magabiztos, leereszkedőn cinikus férfi, és adott egy önmagával meghasonlott, identitásvesztett nő. Na meg a párkapcsolatokon belüli ragaszkodás és az egymás iránt érzett kifacsart gyűlölet ambivalens kettségének könyörtelenül pontos ábrázolása. A méltán világhíres Ingmar Bergman által írt és rendezett, Golden Globe díjas Jeletetek egy házasságból című filmdrámát vitte színpadra a soproni Petőfi Színházzal, a mikházi Csúrszínházzal, a Forrás Színházzal és a Malom Színházzal karöltve a csallóközi Csavár Színház.

A Pataki András rendezésében megszülető, színpadi játékként aposztrofált előadás 2018-ban került bemutatásra, mely kifejezetten előnyös dramaturgiai átdolgozás révén, minden egyéb szereplő történetből való kiírásával kizárólag a két fő karakter mérhetetlenül bonyolult és szövevényes viszonyrendszerének bemutatására koncentrált. A főszereplőket alakító színészházaspár, Gál Tamás és Kiss Szilvia jelenlétén kívül nincs is szükség másra a színpadon, hiszen a ketjük között működő kémia és energia relációjában juthat leginkább érvényre a helyenként elborzasztó, örökérvényű történet veleje.

A darab és a színpadi események 20 év történéseit követik végig, mely hosszú idő alatt szemtanúi lehetünk az értelmiségi házaspár, Johan (Gál Tamás) és Marianne (Kiss Szilvia) illúziótengerben fürdő kirakatboldogságától induló, vívódásokon, felismeréseken, verbális és fizikai agresszió átívelő, dominanciaharcokkal teletűzdelt násztáncának. Az amúgy igen mély, fajsúlyos tartalmakkal rendelkező történet ironi-

kus, már-már abszurd humorforrását adja, hogy a két felnőtt hivatásuk ellenére (pszichológus és válási perekkel, családjogokkal foglalkozó ügyvéd) az önmítás csapdájában rekednek, saját szavaiknak és testbeszédüknek ellentmondva nem veszik észre a szakadék szélére figyelmeztető intőjeleket. Az egyöntetű érzelmi analfabetizmussal küzdő szereplők kommunikációs gátakat építve temérdek nonszensz dialóguson, helyzetben keresztül, lényegében előrehaladó, mégis körkörös pályát leíró úton jutnak el odaig, hogy végül kötöttségek és korlátok nélkül, szeretökként tudjanak őszintén beszélni egymással.

Gál Tamás markáns fizimiskája révén az intellektuálisan fölényeskedő Johan karakteréhez erőteljes, karizmatikus színezet is kapcsol. Mozgáskultúrája, a testtartásai pontosan jelzik azokat a kimondatlan belső tartalmakat, melyeket a férj képtelen, vagy nem akar megosztani a külvilággal, párjával. A saját szerepbe belekényszeredett szabadsághajhász férfi alakját titkozatos ködbe burkolózó sejtlemességgel ruhazza fel, mely gesztus plusz szint ad a szereplőnek. Kiss Szilvia kiállásai, megszólalásai egyértelműen fémjelzik, hogy karakterének kezdeti

esetlensége, bizonytalansága némileg távol áll megjelenésének határozottságával. Ennek ellenére szerepmegformálása igazán szép íven építkezik az önkeresés, az egyéni perspektíva kialakítása és öndefiniálás útján. A színészi játék a darab adottságai révén evidens módon reális, hiszen ennyire életszagú történetet nem is lehetne másként hiteles formában megjeleníteni. A színészek közös, egymásra hangolt játéka igazán erős pillanatokot teremtenek, amikor a néző úgy érzi, megfagy a levegő a teremben. Ilyen például a fizikai bántalmazás vagy a legutolsó csók jelenete.

A rendezői koncepció nagyszerűen ragadja meg a történet és az eredeti darab súlyát és egyszerűségét egyszerre. A díszlet letisztult, egyáltalán nem túlszűfolt, kellő teret biztosít a színészek kibontakozásának. A történetvezetés következetes, pontosan jelzett és szerkesztett, homogén egység, melyben az egyes epizódokra bontható jeleket követelmű fény- és zenei jelzések különítik el. Az előadást pedig nagyszerűen zárja a keretes szerkezet, mely a kezdeti szakaszban előkerülő szeretet definiálására utal vissza.

Kovács Viktória

Párterápia

Ingmar Bergman: Jelenetek egy házasságból című művét játszotta a Kiss Szilvia-Gál Tamás színészpár a fesztivál versenyprogramjában, Pataki András rendezésében. Az előadás a Csallóközi Csavár Színház a Soproni Petőfi Színház, a Miházi Csúrszínház, a Forrás Színház és a Malom Színház koprodukciójában jött létre. A színészeket először arról kérdeztük, miért lehet vonzó Bergman a színpadon is.

G.T.: Minden remekművel előfordul, hogy mindig időszerű, fölfedezik újra és újra. Szerintem ezt a darabot fogják még játszani évszázadok múlva is. Amíg a Föld ép és egyben van, addig biztosan mert ez valóban remekmű.

K.Sz.: Most, hogy így foglalkozunk vele, belegondoltam, hogy ez a sokat emlegetett rohanó világ a párkapcsolatokra mennyire kihatással van, egy-egy apróságon ugyanis nagyon gyorsan elbuknak a kapcsolatok, az emberek túl gyorsan adják fel a küzdelmet. Kicsit mintha az elfelejtkezzenek arról, hogy amikor megismerik egymást, akkor iszonyatos küzdelmet folytatnak a másik megszerzéséért. Aztán amikor már férj és feleség, akkor ez eltűnik, kikopik. Már az enyém, gondolják, ezért nem kell érte megharcolnom. Úgy érzem, ez a darab pontosan ezért örökérvényű, mert arról beszél, hogy igenis, harcolni kell egy házasságért, azért, hogy jó maradjon, hogy friss maradjon, hogy tűz legyen benne. Szerintem mindenkinek vannak ilyen jellegű problémái.

Mi volt a legizgalmasabb ebben a feladatban?

G.T.: Számunkra is egy nagy terápia volt ez a próbafolyamat, hogy még jobban értékeljük a kettőnk kapcsolatát, ami talán példaértékű, hiszen már 18 éve együtt élünk, három gyerekünk van. Most Pozsonyban is dolgo-

kettőnk kapcsolatát, ami talán példaértékű, hiszen már 18 éve együtt élünk, három gyerekünk van. Most Pozsonyban is dolgozom, hosszú évek után ismét. Nagyon sok kollégánk rácsodálkozik, hogyhogy mi még együtt vagyunk? Valahogy ez nem divat a mi szakmánkban és egyáltalán a világban. A legkisebb problémákat sem akarják megoldani a párok, inkább a szakítást választják, fölírúgnak minden szövetséget. Én nagyon szerencsésnek mondhatom magamat, hogy Szilviát megtaláltam, már egy napomat sem tudom elképzelni nélküle, annyira összenőttünk, rengeteget dolgozunk együtt. Mégis felkiáltójel volt számomra ez a darab, hogy egy kapcsolatot a nap minden órájában, minden pillanatában táplálni kell. Az ember nagyon hülye tud lenni, főleg a férfi, ha feszült, ideges, sokszor hajlamos – magamról is tudom – kivetíteni a másikra. Szilvia például sokkal optimistább lény, mint én vagyok, de rengeteget tanultam tőle. Még mindig van azért hova fejlődni a mi kapcsolatunknak is, és amíg az ember így érez, addig nagyon jó.

Volt bármi olyan a próbafolyamat alatt, amit „hazavitték”, amire reflexió volt a saját életükben?

K.Sz.: Büszke vagyok arra, hogy mi ezt így nem éltük át. Ugyanakkor a darab egyik tanulsága az, hogy egy-egy veszekedésnél a másik okolása például mindenkinek az életében előfordul. Nekem a nehézséget éppen az okozta, hogy itt több olyan dolgot kellett átélni, ami velünk nem történt meg. Olyan barátaink életéből próbáltunk meríteni érzelmileg, akiknek ezt a fajta kínlását végignéztük, végigsziszáltuk. Ez nagy kihívás volt. Az is, amit András, a darab rendezője mindig mondott, hogy ha úgy hajlunk meg, hogy nem mentünk bele tönkre, akkor nyert ügyünk van. Nagyon érdekes ez, mert az ember valóban

rádöbben arra, hogy milyen kicsi elcsúszások lehetnek egy kapcsolatban, félrehallások, félreértések, holott nem is feltétlenül úgy gondolja az a másik, és mégis végzetes, tragikus kimenetele is lehet. Annyira elmennek az emberek egymás mellett, hogy sokszor egy kimondott, vagy akár egy ki nem mondott gesztus vagy szó miatt nem maradnak együtt. Nem merjük kimondani ezeket a szavakat, elmaradnak azok a pillanatok, amelyek megfordíthatnák két ember sorsát. És vége, elsziklottunk egymás mellett.

Koprodukciós munka eredményeként jött létre az előadás. Mivel járt ez?

G.T.: Talán a soproni színház kivételével, a többi partner úgy került bele az együttműködésbe, hogy nincs elég pénze. Nagyon jó volt ez, hiszen egyszerre adtunk és kaptunk is, kiegészítettük egymást. Ezek a koprodukciók fantasztikusan jó dolgok, nem sirnunk kell, hogy nincs pénz, hanem össze kell rakni az erőnket, és akkor mindenünk van. Én ezeket nagyon szorgalmazom majd a Csavár Színház munkájában, mert például ezek révén megismerhettük az erdélyi közönséget, a Csúrszínház nézőit, átérezhettük az erdélyiek nyitottságát, de élmény volt a polgárribb, viszont nagyon hálás soproni közönséggel való találkozás is.

Ungvári Judit

Claude Magnier: OSCAR A nyíregyházi Móricz Zsigmond Színház előadása

Megkezdődött *Sardar Tagirovsky* workshopja, Hybrid reinkarnáció címmel

Mai program

10:00 – **Hybrid reinkarnáció**
– Sardar Tagirovsky
workshopja.

Helyszín: Tornacsarnok
földszinti kisterme

11:00 – **Szakmai Klub**
Beszélgetés az előző napi
előadásokról

Helyszín: Művészetek Háza
utána VW – Villám -
Workshop Kritikusai Mester-
kurzus. Vezető: Gyürky Kata.

Szakmai klub után: IWalk
Kisvárdai - videóinterjú séta
Gyülekező: Művészetek
Háza információ

14:30 – Kerekasztal-beszél-
getés a színházi koprodukciónak
tapasztalatairól, esélyeiről
Petneházy Attila miniszteri
biztos részvételével.

Helyszín: Művészetek Háza
pódiumterme

17:00 – **Ferdinand von
Schirach: TERROR** (versenyea.)
A kassai Thália Színház elő-
adása. Rendező: Czajlik József.
Helyszín: Művészetek Háza

20.30 – **Joe Dipietro:
ÜGYES KIS HAZUGSÁGOK**
A budapesti Madách Színház
előadása. R.: Szirtes Tamás.
(15 éven felülieknek!)

Helyszín: Bagolyvár

21:00 – **Jordí Galcerán: A
GRÖNHOLM-MÓDSZER**
A kézdívsárhelyi Városi
Színház előadása. (versenyea.)
Rendező: Barabás Árpád.
Helyszín: Zsinagóga

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak XXXI.
Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit
Munkatárs:
Tólli Szofia
Fotók:

Godó-Révész Rebeka
Ráthonyi Ráhel Sára

Nyomdai előkészítés:

Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nomzoti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERÜLNE

NEMZETI
SZÍNHÁZ

Friss FM, Kőrörcse